

16—18 Timer, thi det kan det jo dreje sig om, naar man skal holde stille paa Landevejen Natten igennem.

Men, som sagt, selv om man ser bort fra disse Realitetsejendommeligheder ved Bestemmelsen, er selve den principielle Grund for dette nu at ville lovgive om, hvor vi her i Landet maa færdes paa vore Landeveje, af en ganske besynderlig Beskaffenhed. Men endnu længere tilbage i Retning af Retsprincippernes Udvikling kan man ganske vist gaa for at finde noget tilsvarende til Drabsparagraffen, den, der tillader enhver Mand at dræbe en Automobilist. Thi det er jo det, der er tilladt, naar det er tilladt at gøre ham til Krøbling, ødelægge hans Maskine eller hvad man nu vil. Der behøves nemlig blot for at denne, som Ministeren saa poetisk kaldte den, Nødværgeparagraf skal træde i Kraft, at der indtræder det Tilfælde, at der ligger en Gris og sover ved Siden af Landevejen, og at der saa kommer et Automobil, og at Grisen bliver bange, falder ned i Grøften og brækker Benet. Det er tilstrækkeligt til, at Nødværgeparagraffen træder i Kraft, det giver nemlig Grisens Ejer eller enhver anden Lov til at løbe en Stage ind i Øjnene paa Automobilisten. (Afbrydelse af *Doose*). Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, som om han ikke var enig med mig deri, men det er, fordi han ikke har læst Loven, thi i saa Fald vilde han se, at der i Lovens § 23 staar: „Sker der ved Sammenstød med Automobil eller paa anden Maade, som kan sættes i Forbindelse med dets Benyttelse, noget Uheld eller Ulykke, skal Føreren straks standse“; saa kommer der i Drabsparagraffen, § 29, at hvis han ikke standser, kan vedkommende standse ham. Altsaa, hvis der bare sker noget, som kan sættes i Forbindelse med Automobilets Benyttelse — det vil altsaa sige, at der ligger en Gris og sover og falder ned og brækker Benet — have vi Tilladelsen til at anvende Nødværgeparagraffen. Det forekommer mig, at det er et Stykke saa brutalt Lovgivning, at vi oprigtigt talt maa haabe paa, at hvis det ikke kan blive ændret i dette Ting, vil det andet Ting vise os den Velvillie at sende os Forslaget tilbage til fornyet Overvejelse.

Det, som har bevirket den store Ængstelse for Automobileerne, som kom til Orde ved 1ste Behandling, er, som det den Gang blev fremhævet, Hensynet til Hestene. Det blev fremhævet meget stærkt fra alle mulige Sider, at det var Hovedhensynet, som enhver maatte respektere.

Ejendommeligt er det kun — jeg bemærker det i Parentes — at det eneste Medlem her i Forsamlingen, som syntes at have mødt et Automobil, naar han var ude at køre med Heste, nemlig det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen), var mindst ængstelig. Han havde Erfaring, og derfor havde han ingen Angst. Man kan ikke sige noget til, at naar Folk ikke have Erfaring, saa have de Ængsteligheden. Spørgsmaalet er, om det virkelig ogsaa er Hensynet til Hestene. Man kan ikke skyde det fra sig. Man maa spørge om, hvorvidt det virkelig er Hestene, der ere bange, og ikke Menneskene. Jeg har ikke saa sjældent haft Lejlighed til ogsaa under denne Forhandling at spørge mig selv, om det virkelig ere Efterkommere af Regnar Lodbrog og Rolf Krake, der nu bo her i Landet. Man maatte spørge derom f. Eks. ved Jernbaneanlægene, da man i sin Tid forlangte uhyre høje Plankeværker, for at Hestene, som kørte paa Landevejen, ikke skulde se Toget. Naar man saaledes skød Skylden over paa Hestene, maatte man spørge, om det ikke var Menneskenes egen Angst, der her gav sig et kendeligt Udtryk. Man skød Skylden over paa Hestene, fordi man følte, at man ikke kunde være sin Angst bekendt. Det samme kom frem, da Cyklerne kom her i Landet. Da var det ogsaa Hestene og slet ikke Menneskene, det gjaldt om, men det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om det ikke gik den Gang som med Frygten for Jernbanerne. Hestene klarede Situationen brillant, men Menneskene havde Frygten i Sindet, indtil de i Tidens Løb kom af med den igen. Saaledes er det ogsaa her ved Automobileerne, at Uroen og Frygten sidder i Menneskenes Sind i nok saa høj Grad som i Hestenes. Der er ogsaa andre Ting, der støtte Formodningen om, at Menneskene ere nok saa bange som Hestene (Afbrydelse). Det ærede Medlem siger Nej, men det er dog ejendommeligt, at denne Angst for Hestene kommer frem, hver Gang der er noget nyt. Naar der endelig kommer en ny Tanke frem og Forslag om at gennemføre en ny Lov, hvori Hestene slet ikke kunne siges at være implicerede, er Angsten al ligevel til Stede. Saa giver man den kun en anden Adresse. Selv om nu det ærede Medlem mener, at det ikke forholder sig saaledes, kunde det dog nok fortjene en nærmere Undersøgelse, hvor det egentlig er, Angsten bor.

Da jeg ikke har Udsigt til at komme igennem til Kl. 4, vil jeg henstille, at jeg afbryder her.